

Гина: (Съ куражъ). Какви сж се ома-
скарили бре!

Таня: И надуватъ ли се, надуватъ!
Кой знай за какво се мислятъ.

Христо: (Подскачайки, приближава ги).
Артисти сме сжщи!

Иванъ: (Посочва съ ржка къмъ Гина
и вие). Ау, ау!

Гина: Мамо, ма, а! (Хваща се за
гърба на чина Добревица и затуля лице).

Чина Добревица: Не се плаши.
Не го ли позна? Чичова ти Иванъ.

Иванъ: (Къмъ Гина и Таня) Стига
сте треперили, де! Ей че сте страх-
ливи! (Говори напѣвно). Страхливки,
страхливки, какъ съ васъ ще крадемъ
на воденчаря зеленитъ сливки!

Ганка: (Като се доближава до тѣхъ и
подскача). Не се бойте, ма!

Гина и Таня: (Оглеждатъ я радо-
стно). Я, наша Ганка! Ганке, защо не
се обади до сега, ма?

Христо: Безъ наше позволение не
може.

Гина: Хайде бре, и ти, дето си се
увилъ главата съ пешкири и си тръг-
налъ да плашишъ хората!

Христо: (Подскача). И плаша ли ги,
плаша!

Иванъ: (Вика). Катеричко, ела тука!

Ганка: Излиза напредъ. Всички се на-
реждатъ въ полукръгъ).

Иванъ: Кажи, кареричко, на стра-
хлитъ, какви сме!

Катеричката: (Декламира):
И тази вечеръ всички,
до късна нощъ — сами —
и вълци, и лисици, мечки
бродимъ въ нощнитъ тъми!

Маскиранитъ: (Басово и напѣвно —
повтарятъ). Тъми! Тъми! Тъми!

Ганка: (Продължава):
Да плашимъ и роднини

и другари,
и нека веселъ смѣхъ —
кънти — докато ни зората
свари,
лудуваме безъ страхъ.

Маскиранитъ: (Повтарятъ пакъ): Безъ
страхъ! Безъ страхъ! Безъ страхъ!

Христо: Вижте, какво ще ви кажа.
Хайде, да излѣземъ вънъ на двора.
Ще съберемъ сжчки, ще направимъ
сирница и ще я запалимъ и Генко да
се порадва.

Всички: Чудесно! (Излизатъ)
Завеса

Картина IV

(Сцената представлява фасада на сжщата
бедна кжща. Голѣмъ дворъ, добре почистенъ.
Сирницата гори. Около нея сж наредени ма-
скиранитъ и Генко. Отъ плета надничатъ
жени и малки момиченца и момченца).

Маскиранитъ: (Декламирайтъ);
Гори, огънь, гори!
Майка ти се моли
съсъ дечица голи —
гори, огънь, гори!

(Гина и Таня излизатъ напредъ)

Таня: Вижъ, Гино, какъвъ голѣмъ
огънь гори! (Сочи къмъ края на селото).
Ще отидемъ ли да го прескочимъ?

Гина: Ами, да си опърлимъ сукма-
нитъ. Защо да не прескочимъ този?

Таня: Миналата година десетъ пжти
има да прескочихъ огъня. И не ме
ядоха бълхитъ.

Гина: Какъ не! Приказки! Ако не
е мама да чисти кжщата, много ще ни
ядатъ.

Иванъ: (Излиза напредъ). Кой пръвъ

САНДА ЙОВЧЕВА

МАСКИРАНАТА ДРУЖИНА

Весела пиеска за деца и юноши
въ IV картини

4)

ще прескочи огъня! Хайде, бабо Мецо,
почни ти първа.

Мечката: (Изрѣмжава, отвърща речи-
тативно):

Тамъ седи си тетка,
и милува Петка;
залетѣ се мечка,
па удави Петка! Хи! Хи! Хи!

(Провиква се и прескача огъня).

Гласове: (Напѣвно). Хайде, Кумчо-
вълчо, вълчо, вълчано.

Вълкътъ: (Къмъ всички):

Ората, копата,
Дай ми, чичо, момата;
Да я вода изъ долъ, въ долъ,
Да й срускамъ месата.

(Затиря се и прескача огъня)

Христо: Хайде, лисо, лисано, лисано!

Лисицата: (Изправя се до огъня и го-
вори):

Отъ жаба нога
и сува пастърма,
и асъ ядохъ
и фи село дадохъ.

(Хитро заобикаля огъня)

Всички: Лисо, Лисано, не хитру-
вай!

Зайчето: (приближава се до огъня
като подскача, напѣвно):

Зайченце сивичко,
поиграй си, миличко,
Завърти се, завърти!
Завърти се, завърти!

Всички: (отгласятъ):

Подай си ржчица,
да ти дадемъ тревница.

(Повтарятъ сжщия куплетъ. Зайчето се
мжчи да прескочи, но уплашено се спира
предъ огъня и подскача на мѣсто. Викове
и смѣхъ.)

Иванъ: А ти, пѣтльо, пѣтлишко,
пѣтлишко.

Пѣтельтъ: (застава предъ огъня).

Кики-ки-кур-кур-кур-голигу, у, у!

наша Мара
снесе яйце
на самара

(Плѣска криле и прави подобни движения
съ ржце).

Гласове: Ей, пѣтльо, опърли си
перушината. (Викове и смѣхъ).

Иванъ: Ти, катеричко малка, кога
изгриза шушулката, кжде ти е хур-
ката?

Катеричката: (предъ огъня, напѣвно):

Бълхо, бълхо, бълхано
до година
хичъ да те нѣма!

(Съ подскачане заобикаля огъня).

Всички: Браво, катеричко, браво!
Нали си момиче, се си страховито!

Магарето: (бързо изкача предъ огъня
и декламира).

Скарали се две пѣтленца,
на попови вратници —
тиромъ, ти-ти, тиромъ.
Вдигнала се врѣва,
стигнала до царя
тиромъ, ти-ти, тиромъ!

(Съ ревъ прескача огъня).

Гласове: Ура, а! прескочи го, пре-
скочи!

Иванъ: Де си, жабочо, жабурчо?

Руси: (Застава до огъня, речитативно,
като подскача);

Квака-ка, ква-кака

Покрай рѣкитъ и блатата,
потънали въвъ мракъ,
или кога луната ми
отгоре дава знакъ,
отъ цѣло гърло пѣя:
Квакъ, квакъ, квакъ!

(Прескача огъня).

Катеричката: Ей, вампирко, вам-
пирко, кжде си?

Иванъ: (Преоблѣченъ като вампир
напѣвно):

Жаба скача отъ плетъ на плетъ,
отъ колецъ, на купецъ,
та вика, та плаче:

Циглю, циглю, циглю,
Лиглю, лиглю, лиглю!

Всички: Циглю, циглю, лиглю, ци-
глю.

(Иванъ прескача огъня, но си опърля
крачолата).

Гина и Таня: (едновременно): Опър-
ли се! Опърли се! (Присмиватъ му се)

Ганка: (като се доближава) Иване
какъвъ си невнимателенъ!

Иванъ: Е, де!

Таня: (имитира го). Е, де! Ще ви-
дишъ довечера леля какво ще ти каже

Иванъ: Нищо. (обръща се къмъ
Генко). Хайде и ти, Генко, арапчо, пре-
скачай!

(Генко прескача огъня, застава разкрененъ
и върти очи).

Всички: Браво, о, о!

Иванъ: (къмъ Гина и Таня). Какво
гледате само, а не прескачате огъня
Страхъ ли ви е, а?

Ганка: (къмъ дветъ) Прескочете!

(Гина и Таня прескачатъ).

Всички: Браво, о, о!

(Докато маскиранитъ пѣятъ и прескачатъ
огъня, около низкия плетъ се натрупватъ
деца, ученици, майки съ деца и други.
Следъ като Гина и Таня прескачатъ огъня
маскиранитъ се втурватъ съ викове и ревъ
къмъ плета да изплашатъ насъбралитъ се
Деца се отдръпватъ, като викатъ изпла-
шени и бѣгатъ. Едно дете се препъва,
пада, друго по-малко, изплашено размахва
ржце и писка. Маскиранитъ се оттеглятъ
отново къмъ огъня).

Една селянка: (вика следъ тѣхъ) Из-
плашихте ми детето, брей! Като ви
дода съ хурката!

Едно момиче: (вика следъ тѣхъ изпла-
шено) Проклетници! Съ проклетници
(маха юмрукъ, дига заканително).

Друго момиче: (сжщо ржкомаха) Дя-
воли! Дяводи!

(Едно дете страховито дърпа мечката за
кожуха).

Петъръ: (обръща се и зарѣмжава) Р...
р... р...

Детето: (бѣга) Оле, ле, е! Оле, ле, е!
Друго момче се приближава и дърпа
мечката за ржкава).

Трето момче: Ей, мечо, мечо!

(Петъръ ги подгонва и рѣмжи, а нѣ
колко деца замѣрватъ мечката съ лешници)

Ганка: (къмъ всички) Сега да на-
правимъ обичая. Залове се всички
на хоро.

(Всички се залавятъ и играятъ. Следъ
хорото ржкоплѣскаятъ).

Христо: Ха, сега, бабо мецо, д...
поиграешъ.

Иванъ: (отива при мечката, удря тоя-
га въ земята, преправя гласа си на циган-
нинъ) Бабо мецо, кажи стара баба
какъ сѣе брашно.

(Мечката дига тромаво ржце нагоре и
сѣе брашно). (Следва на 7 стр.)